

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Theologia Moralis

Reiffenstuel, Anaklet

Monachii, 1699

Quæstio I. Cur lex Præscriptionis seu Usucapionis sit introducta, & an
valeat in Foro Conscientiæ?

urn:nbn:de:hbz:466:1-40206

DISTINCTIO VI.

De Præscriptione & Usucapione.

QUÆSTIO I.

Cur lex Præscriptionis seu Usucapionis sit introducta, & an valeat in Foro Conscientiæ?

1. **P**ræscriptio sumitur in proposito pro acquisitione dominiij, Præscriptio, &que elisione juris alterius, absque ejus consensu, ex sola quomodo legis dispositione tempore legibus definito. Et de Præsumatur? scriptione hoc modo sumpta merito impræsentiarum agitur, ut intellectis hætenus diversis modis acquirendi rerum dominium Jure Gentium, etiam percipiatur modus acquirendi rerum dominium Jure Civili, & Canonico.

2. **CONCL. I.** Præscriptio est acquisitio dominiij rei alienæ, Præscriptio, &Usucapio, per possessionem ejus certo temporis spatio legibus definito bona fide continuatam. Ita in re com̄unis; & concordat hæc definitio cum illa, quæ L. 3. ff. de Usucap. habetur, ibi: *Usucapio est acquisitio, vel adjectio dominiij, per continuationem possessionis temporis lege definiti.* Ubi tamen per ly, *acquisitio dominiij*, etiam subintelligitur elisio juris alterius, utpote per quam similiter acquiritur jus aliquod, quod antea alteri competebat: cæteræ autem particulæ parebunt ex decursu. quid?

3. Porrò licet inter Præscriptionem & Usucapionem nonnullas Doctores differentias assignare conentur, defactò tamen ex recepto modo loquendi plerumque inter se confunduntur: nisi quòd Usucapio propriè tantum rebus corporalibus conveniat, ac verò Præscriptio generaliore[m] habeat significationem, & rebus tam corporalibus, quàm incorporalibus competat. Verum quidem est, quòd Præscriptio triennis (qualis datur inter res mobiles) frequentiori usu in Jure dicatur Usucapio; ex quo proinde nonnulli cum Glossa L. 3. ff. de Usucap. deducunt aliam differentiam inter Usucapionem & Præscriptionem, quòd nimirum illa propriè sit rerum mobilium, hæc immobilium: An different?

lium : quam differentiam etiam Doctor Subtilis 4. dist. 15. q. 2. §. de secundo, supponere videtur, ibi: *Ex hoc dico, quod præscriptio in immobilibus, & usucapio in mobilibus &c.* Sed hæc differentia non semper attenditur: nam in Jure Usucapio quandoque etiam ad res immobiles refertur, & e contra Præscriptio ad res mobiles; prout fit §. 1. *Instit. de Usucap.* & alibi: unde parum, & ferme nihil ab invicem differunt; ratione cujus Doctores eodem modo de utrisque discurrunt.

Jus Præscriptionis, quo Jure fit introductum:

4. CONCL. II. Jus Præscriptionis seu Usucapionis introductum est Jure humano positivo, tum Civili, tum Ecclesiastico, ob publicam utilitatem & quietem, ne incerta essent semper rerum dominia, & infinitæ orientur lites circa earum proprietatem. Ita habetur l. 1. ff. de Usucap. estque communis. Ratio est: quia non illicò sequitur, *rem istam emi, vel alter mihi donavit, legavit &c. ergo est mea.* Nam si ille, qui mihi eam tradidit, dominus non fuit, neque me dominum facere potuit, juxta reg. 79. Juris in 6. *Nemo potest plus juris transferre in alium, quam sibi competere dignoscatur.* Proinde, nisi Lex ob diuturnam possessionem bonâ fide habitam, & justo titulo comparatam, illius rei dominium expressè mihi attribueret, nunquam de hoc securus forem: nam semper timere possem, ne quis superveniat, illius rei, tanquam ante plurimos annos sibi vel suis parentibus injustè ablata, dominium sibi vendicans.

Habet locum etiam in Foro conscientie.

5. CONCL. III. Translatio dominij facta auctoritate Legis per Præscriptionem, atque Usucapionem justa est; simulque per eam transfertur rerum dominium nedum in Foro externo, sed etiam in Foro conscientie: adeò quidem, ut si Præscriptio cujusdam rei legitimè sit completa, postmodum talis non amplius teneatur ad restitutionem rei jam præscriptæ, etiam si postea certò cognoscat, rem fuisse alienam. Ita Doctores communiter. Ratio est: quia justè potest transferri rerum dominium per Legem communem justam, & legitimè promulgatam; ergo idem dicendum de lege Præscriptionis.

Id amplius ostenditur.

6. Confirmatur. Quia lex Præscriptionis ex una parte est plurimum utilis ac proficua Reipublicæ, & quieti communi, imò etiam necessaria ad rescindendas infinitas lites; ex altera verò parte per eam nemini inferitur injuria: nam sicut hodie à Sempiterno præscribitur contra Titium, huicque rem suam certo temporis spatio repetere negligenti, ejusdem dominium vi Præscri-

scriptionis adimitur; Ita vi ejusdem Præscriptionis potest Titius alio tempore quidquam præscribere contra Sempronium, vel quemcunque alium, qui negligit rem suam debito tempore repetere. Adde, quod talis sibi, ac propriæ negligentia, quam Jura ob bonum publicum merito castigant, culpam imputare debeat, si tanto tempore negligat rem suam repetere, quantum Jura requirunt ad Præscriptionem.

7. Dices. Juxta illud lumine naturæ notum, *Nemo debet locupletari cum alterius jactura*: sed hoc fit in Præscriptione, ergo. Resp. majorem esse intelligendam de injusta locupletatione: qualis esset, si quis in emptione, aliisve contractibus proximum circumveniret, atque deciperet, sicque cum ejus jactura locupletaretur injustè. Non autem dictum illud est intelligendum de justa locupletatione; qualis est ea, quæ fit in bello iusto, & in legitima Præscriptione per auctoritatem Legis, ex publica & iusta causa transferentis dominium unius in alium, atque in similibus alijs casibus.

Nemo debet locupletari cum alterius jactura, quomodo?

QUÆSTIO II.

Quæ conditiones requirantur ad Præscriptionem?

8. **C**ONCL. I. Ad Præscriptionem legitimam quatuor requiruntur conditiones. I. Possessio rei legitimo tempore à Jure definito continuata. II. Bona fides. III. Justus titulus. IV. Ut res illa sit apta præscribi. Ita in re communis: & quamvis nonnulli enumerent quinque, tamen ipsi primam conditionem hic assignatam dividunt in duas, easque omnes sequentibus versiculis comprehendunt:

Ad Præscriptionem quæ conditiones requirantur?

*Non usucapies, nisi sint tibi talia quinque.
Sit res apta, fides bona, sit titulus quoque iustus.
Possideas justè, completo tempora legis.*

9. Prima itaque conditio ad Præscriptionem necessaria, est *Possessio legitimo tempore à Jure definito continuata*. Siquidem, ut habet Reg. 3. Juris in 6. *Sine possessione præscriptio non procedit*: quia Præscriptio fundatur super possessione; ubi autem fundamentum non est, superædificari non potest. Porro hujusmodi possessio debet

Ad eam requiritur possessio